

Luciferian Gnosis

Asenath Mason

Kaynak: "The Sinister Path, Vol 1", Magan Publications, 2011

Çevirenler: Luxium Lucifer (Luciferian) Topluluğu

"Zihin kendisinin ve içinde sahip olduğu bireyindir.

Bir Cehennem Cenneti, bir Cennet Cehennemi oluşturabilir."

(Kayıp Cennet, John Milton)

Lucifer'in hikayesi ve efsanesi yaygın olarak bilinir. Ancak, gerçekten bu anlatıldığı kadar doğru mu? Yüzyıllar boyunca filozoflara, sanatçılara ve şairlere ilham veren bu büyüleyici arketipin sayısız formu size adım adım rehberlik edebilir, bu makalede işte bu sorunun cevabını bulacaksınız. Mitolojik kökenlerine ve Simya, Kabala gibi ruhsal yollarla ilgili mistik yorumlara daha da yakından bakacağız. Sembolizmin çok önemli bir role sahip olduğu Sol El Yolu'ndaki anlamını tartışacağız. Belki bu analiz, Lucifer'e bir karakter olarak ve ayrıca temsil ettiği "Ezoterik Gnosis" türüne daha da aydınlık bir ışık tutacaktır.

Hristiyan Efsanesi

Lucifer'in efsanesini tartışmaya, en çok bilinen, en çok bozulan, en hatalı ve en belirsiz olan Hristiyan kaynaklarının sunduğu efsane ile başlayacağız. İncil efsanesi, yanlış yorumlanmış kısa alıntılardan oluşmaktadır. Başlangıç olarak, en büyük parça olan İşıya Kitabı'na bir bakalım:

"Ey parlak yıldız, seherin oğlu, gökten nasıl da düştün!
Sen ki milletlerin belini kırardın, nasıl da yere devrildin!

Oysa içinden,

'Göklere çıkacağım, tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe kuracağım. Toplantı dağı üzerinde, kuzeyin en uzak yerlerinde oturacağım' derdin. 'Bulutların üzerine çıkacağım; kendimi Yüceler Yücesine benzeteceğim. Ne var ki, ölümler diyarına, çukurun en dibine indirileceksin.'

(İşıya 14:12-15)

Hristiyan geleneğinde bu alıntı, Tanrı'ya eşit olması gereken gururlu bir meleğin efsanesini başlattı... ve bu efsanenin sonunda Melek, kibrinden dolayı uçuruma atıldı. Lucifer'in kovulması, yedi ölümcül günahın birisi olan Superbia yani Kibrin arketipsel bir karşılığıydı. Efsanenin gösterdiği gibi, bu

günah için kişi tüm cezaların en kötüsüyle cezalandırılabilir- Tanrı tarafından ebedi bir cezaya mahkûm edilir ve göksel ışıktan -nurdan- mahrum kalır, yoksun karanlığa gömülür.

Tanrı'ya karşı bir düşüş ve isyan nedeni yani aynı günah, Hezekiel 'de de temsil edilir:

İnsanoğlu, Sur Kralı için bir ağıt yak. Ona diyeceksin ki, Egemen RAB şöyle diyor: ‘Kusursuzlukta örnek biriydin, Bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi. Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin. Yakut, topaz, Ay taşı, Sarı yakut, oniks, yeşim, Lacivert taşı, firuze, zümrütle, çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin. Kakma ve oyma işlerin hep altındandı. Bunlar yaratıldığın gün hazırlanmışlardı. Mesh edilmiş, koruyucu bir Keruv olarak Seni oraya yerleştirdim. Tanrı'nın kutsal dağındaydın, Yanan taşlar arasında dolaştın. Yaratıldığın günden Sende kötülük bulunana dek Yollarında kusursuzdun.

(Hezekiel 28:12-15)

Bu alıntıya göre Lucifer, Köklerini yani kendisinin Tanrı tarafından yaratılma olduğunu ve Yaratıcısına eşit olamayacağını unuttuğu için düştü ve orijinal mükemmeliyetini kaybetti. Kendisini tanrısal hissettiren ve cennetten sürgünle cezalandırılmasının ana sebebi; Küstahlık ve Kibirle kör olmuştur.

İncil'den meleklerin düşüşünü anlatan bir diğer parçada, aynı zamanda ilk düşman olan Lucifer ile özdeşmiş olan;

“Gökte savaş oldu. Mikail’le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan– melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı.”

(Vahiy 7-10)

Parçasıydı. Tanrı'ya isyan eden ve kendi cehennem krallığını kuran karanlık uçurum Sheol'a atılan melek...

Bu alıntılar, Lucifer'in Hıristiyan efsanesinin ana hatlarıdır. Ancak, kaynağı olduğu varsayılan İncil'den parçalara daha yakından bakarsak, bu ismin mitolojik bir figür ile pek bir ilişkisi olmadığını görürüz. Şu anda İncil'i oluşturan orijinal yazıların Latince'ye çevrilmesinden önce Lucifer adının hiçbir yerde görünmediğine dikkat etmek önemlidir. Efsanenin kaynağı olarak kabul edilen “İşya Kitabı” içerisinde alıntı altında çok farklı şekillerde yorumlanabilir: “Sabahın oğlu” terimi (Orijinalde “helel ben-shahar”) muhtemelen Babil kralı Nebuchadnezzar'a veya Asur kralı Tiglath-pilneser'e atfen olabilir. Hezekiel'den alınan parçanın bazen İşya ile kişiye atıfta bulunduğu söylenir. Bazen de ilk insan olan Adem'in düşüşünün ve ilk insanların Cennet Bahçesi yani Edan'dan sürgününün açıklaması olarak kabul edilir. Babil Kralı'nın Mukaddes Kitapta mecazi bir şekilde anlatılan bir efsanesi vardır. “Sabah Yıldızı” veya “Sabahın Oğlu” terimleri, tüm dünyayı fethetme ve onu Tanrı'nın evreni yönettiği gibi yönetme arzu uyandıran, övünme ve gururu ifade eder. Ancak aslına baktığımızda; “Helel” terimi, “Parlak olan” olarak adlandırılan Venüs gezegenidir.

Fakat Eski Ahit, Latince'ye (Vulgate) çevrildiğinde; “helel ben-shahar “terimi yeni versiyondaki Latince'de “Lux” yani ışık ve “Ferre” yani getirmek anlamına gelen Lucifer ile özdeşleşti. Vulgate'de kelime birçok bağlamda farklı anlamlara gelebiliyor. Şöyle ki, bazen bu terim “Düşmüş Melek” anlamından ziyade tam tersi: Venüs gezegenini ifade etmek için, İş Kitabında günün ilk saatleri için, Aurora'yı ifade etmek için, Zodyak işaretleri veya sembolleri için, “Onias oğlu Simon” için (Vaiz), hatta, Mesih'i ifade etmek için dahi kullanılır.

Yine de sonraki yüzyıllarda Lucifer, Şeytan'la özdeşleşmeye başladı ve kötülüğün sembolü haline geldi. Efsanesi, yılan biçiminde ilk insanları baştan çıkaran ve onları Tanrı'dan uzaklaştıran İncil'deki Baştan Çıkarıcı'nın hikayesi ile iç içe geçti. Tanrı'ya isyan eden ve insan kızlarıyla fiziksel olarak birleşmek için yeryüzüne inen meleklerin lideri haline geldi. (Enok kitabı) Bazı Hıristiyan mezheplerinin doktrininde Lucifer, ruhları insan bedenlerine hapseden maddi dünyanın kötü yaratıcısı Demiurge oldu. Cathars'ın yazılarında (5-15. Yüzyıllarda Batı Avrupa ve Küçük Asya bölgesinde gelişen Hıristiyan bir hareket), yer yüzü ve yedi gökten oluşan dünyayı yaratan Şeytan'ın oğlu olduğunu okudur. Göksel

Krallığa giren ve daha önce bilmedikleri şeyleri hayal ederek ruhları baştan çıkaran oydu, ardından üçte biri onu hapsetti ve cenneti terk etti:

Kadın bir oğul, bütün ulusları demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu. Çocuk hemen alınıp Tanrı'ya, Tanrı'nın tahtına götürüldü. (Vahiy 12:5)

“... Lucifer, Tanrı'nın onlara yalnızca iyiyi vaat ettiğini aldatıcı bir iddiayla onları ortaya çıkardığında cennetten indiler; Şeytan ise kurnaz olduğu için onlara iyilik ve kötülük vaat etti ve onlara kadın (haz, zevk) vereceğini söyledi. Kime tapacakları ve Bazularına diğerleri üstünde yetki verileceğini... ve onu takip edip onunla birlikte olan herkesin tıpkı Tanrı gibi kötü şeyler ve iyi şeyler yapma gücüne sahip olacağını; bunun onlar için daha iyi olacağını, Tanrı'nın onlara yalnızca iyilik verdiği cennette kalmaktansa Düalist (İyisel ve Kötüsel) Tanrı'larının olmasının daha iyi olduğunu söyledi.”¹

Lucifer, Eski Ahit'te anlatıldığı gibi dünyayı altı günde yaratan “Tanrı”dır. Asıl maddeyi elementlere bölen ve dünyayı onlardan şekillendiren oydu. Sonra, insanları çamurdan yarattı ve ruhunu onlara üflledi. İnsanların Ruhu, ikinci cennetten gelen melekti. Kadının ruhu ise ilk melekti. Bundan sonra kadını yılan formunda baştan çıkardı ve ona cinsel zevkleri nasıl elde edeceğini öğretti. Böylece insanlara Bilgi Ağacının meyvelerini gösterdi. Bazı teorilere göre; Lucifer, ikinci tanrıdır. İlki, manevi ve görünmeyen şeyleri yaratan O'dur. Lucifer ise maddi ve görünür şeylerin yaratıcısıdır. Kendisini takip eden ve cenneti terk eden meleklerin ruhlarını insan bedenine yükseltendir. Bu nedenle insan ruhları, yükseklere düşen ve yeryüzündeki günahlarını kefaretle eden, ışığa dönüşü bekleyen şeytanlardır. Ayrıca Lucifer'i Tanrı'nın ilk doğan oğlu, babası ikinci oğlu Jezual'a üstünlük vermeye karar verdiğinde “Cenneti terk eden kişi” olarak gören bazı Gnostik mezheplerde vardı.

Hıristiyan efsanelerine göre Lucifer, Tanrı'ya yakın duran meleklerden biri olan Çerubimler arasından biriydi. O, tüm melekler arasında en mükemmel ve en güzeldi. Lucifer, Tanrı'nın favorisiydi... O zaman adı Lucibel'di ve güzelliğine atıfta bulundu. Ama -Lucifer- kutsallığını anladığında ve her bakımdan Tanrı'ya eşit olmayı arzuladığında, özgür iradesiyle düştü. Arzusu bir günah ve isyan olarak yargılandı ve Cehennem'in efendisi olmak için Cennet'ten sürüldü. Yani, Tanrı'dan ayrı bir krallık kurdu. Hıristiyan geleneğinde Cehennem, ebedi işkencenin sembolüdür. Tanrı'nın huzurundan mahrum bırakılan ruhun karanlığıdır. Ancak diğer bakış açısından, aynı zamanda özgürlüğün, bağımsızlığın, bireysel tanrılaşmaya izin veren potansiyelin ve kişinin kendi yaratıcısı olma arzusunun sembolüdür. Bu şekilde Cehennem, Lucifer'in nihai kurtuluşunun sembolizasyonu olduğunu Sol El Yolu tarafından yorumlanır.

Arketipin Kökeni

“Lucifer” kelimesinin kaynakları arasında en çok bahsedilene Antik Roma şiiiridir. Orada “Sabah Yıldızı” anlamını taşır ve Yunanca “Eosphoros” yani Şafağı Getiren demektir. Bu isim; Homeros'un The Odyssey'i, Hosiod'un Theogony'i, Virgil'in Georgics'i ve Ovid'in Metamorphoses'lerinde yer almaktadır. -ve- “Sabah Yıldızı” çoğunlukla Venüs ile özdeşleştirilse de terimin yine bu gezegenle ilgili olan Eski Işık Tanrısı'na atıfta bulunulduğu yerlerde vardır. Antik Yunan'da bu kavram iki tanrı tarafından sembolize edilmiştir. Bunlar; Eosphoto (Phosphoros) ve Hespero (Vesper, Nocturnus, Noctifer)'e karşılık gelirken aynı zaman Venüs'ün iki farklı durumuna karşılık geliyordu; Şafakta ortaya çıkan “Sabah Yıldızı” ve Onun “Karanlıktaki Işığı”. Bu iki ilahi kardeşin tanımı İlyada'da, Phosphoros'un ilahi ışığın gelişini ilan etmek için okyanustan çıkarken, Hespero ise gece gökyüzündeki en görkemli yıldız olarak görüldüğünde bulunur. Şafak tanrısı Phosphoros, Tanrıça Eos'un oğluydu. Phosphoros, Annesinin ya da güneş tanrısı Helios'un önünde meşaleli çıplak kanatlı bir çocuk olarak tasvir edilmiştir. “Phosphoros” adının Romence çevirisi ise Lucifer'dir.

Bu efsane, -bu- parlak melek hakkındaki efsanelerin en eskisi olabilir. Ancak modern yorumlarda bu figürle ilişkilendirilen başka bir Yunan efsanesini unutamayız. Bu elbette Prometheus'un meşhur hikayesidir. Bu efsaneyi bir tekrardan hatırlayalım:

“Prometheus; Bir Titandı, gözyaşlarıyla karıştırılmış kilden şekillendirdiği ve Güneş'ten çaldığı Ateş'in Ruhu ile insanları yaratan titandı. Sonra o adamın güçsüz olduğunu görünce tanrıların ateşini yine çalı

yeryüzüne çıkardı. İnsanlara sanat ve zanaat yaratmak için ateşi nasıl kullanacaklarını öğretti. Bu şekilde insan ruhunu uyandırdı ve insanlığa dünyayı yönetme potansiyeli sundu. İnsanlara olan sevgisi için tanrılar tarafından ağır bir şekilde cezalandırıldı. Tanrılar, onu bir kayaya zincirlediler ve her gün karaciğeri bir kartal -veya akbaba- tarafından yenildi... Bunun acısı sonsuza dek sürmesi için her gün bu işlem tekrarlanacak üzere ayarlandı.”

Bu efsane, insanın başlatıcısı rolünden dolayı Lucifer ile özdeşleştirildi. İnsana ruhu, ilahi ateşi bahşeden ve ona nasıl tanrılarla eşit olabileceğini öğreten kişi haline geldi. Ayrıca bu efsanenin Ezoterik yorumu ise; Ateş armağanını, Kundalini yılanının Tantrik kavramına karşılık gelen ruhsal gücün kaynağı olan insandaki iç kıvılcımın uyanışı olarak açıklar. Promethean ateşi, uyandığında sonsuz bir ruhsal potansiyelin meşalesi haline gelebilecek ilahiliğin kıvılcımıdır. Prometheus'un insanlığa nasıl tanrılar gibi olacağını öğrettiği gibi, Lucifer'de insana bağımsızlık yolunu ve kişinin kendi tanrısallığına giden yolu gösterir.

Genellikle hem Prometheus hem de Lucifer ile özdeşleşmiş bir başka efsanevi figür ise İskandinav Mitolojisinde yer alan Loki'dir. Kendisi, yukarıda bahsedilen iki karakter gibi, ilahi ve kozmik düzeni tehdit eden güçleri temsil eder. O, ışık yani ateşin getiricisidir ve aynı zamanda büyük bir yıkıcı potansiyele sahip bir muhriptir. Adı; “Logi” (“Alev”, “Ateş”) veya “Lúka” ya da kitleme anlamına gelen “Lukijan” fiillerine atıfta bulunur. Bununla birlikte bu atıflar, mevcut dünyanın sonundaki yani Ragnarok'taki yerine işaret eder. Dünyanın ve tanrıların yanacağı; O, son ateş... O Mitolojik canavarların babasıdır: Ragnarok zamanında Odin'i yiyen Fenrir kurdu, Ceset tanrıçası Hel ve Kozmik yılan Jormungandr bunlara örnek olarak verilebilir. O, sürekli olarak tanrılarla ve onların sabit düzenlerine, kanunlarına meydan okuyan bir düzenbazdır. Aynı zamanda uyuşmazlığın ve yalanların babasıdır. -ama aynı zamanda- İlahi ateş armağan ile insanlığın başlangıcını yapandır. Aynı, Prometheus'da olduğu gibi, Loki'de kayalara bağlanıp zincirleniyor. Daha sonra başının üstüne koyulan zehirli yılan ile Loki'ye acı çektiriliyor. Tanrı ise her acı ile titrediğinde, sarsıntıları depremlere ve başka felaketlere neden oluyor.

Ayrıca benzer bir karakter, Lulzbel adını taşıdığı İspanyol/Meksika bilgisi de bulunur. Lulzbel, Meksika'da yazılan on altıncı yüzyıl metinlerinde veya El Libro de San Cipriano (El Tesoro del Hechicero) ve El Libro Infernal gibi Grimoire'larda bahsedilir. O, ilahi düzene her şeye rağmen meydan okuyan ve bireysel tanrısallığın ateşi olarak Işığın getiren, Karanlık bir Lucifer formu gibi görünüyor.

Kabalistik Yorum

Kabalistik teorilerde Lucifer, gizli Sefhira Daath'a karşılık gelir. Anacak, bu atfı anlamak için, önce Hayat Ağacının ideal bir kozmik uyum olduğunu ve karanlık karşılığının bulunmadığını bilmeliyiz. Mükemmel Kozmik Ağaç, şimdi olduğu gibi on seviye ve yirmi iki yoldan oluşuyordu, ama o zamanlar maddi olarak bir düzlemi bulunmamaktaydı. Bunun yerine; Hayat Ağacı, kozmik uyumun ayrılmaz bir parçası olan Daath'ı içeriyordu. Daath, en yüksek üçlüye en yakın olanıydı. Bu en yüksek üçlü; Kether, Chokmah ve Binah, merkezi Sefhira Tiphereth'in üzerinde Komşu Sephiroth'un üzerinde parlayan ikinci güneşti. Tiphereth, alt bölgelerde ışınlarını saçan alt güneş iken, Daath; Ağacın üst kısmını, İkinci ise, mistik güneş olarak aydınlattı. Işıkları Sephiroth tarafından temsil edilen iki dünyayı işaret ediyordu. Alt (Tiphereth'in altında) ve Üst (Daath'ı çevreleyen) anlamına geliyordu. Her ikisi de uyumlu bir şekilde birbirlerine bağlıydı. Alttaki güneş, baş melek Mikail tarafından yönetiliyordu. Üstteki güneş ise Lucifer yani “Işık Getiren”. O zamanlar Lucifer, ilahi üçlüye en yakın yerde yaşayan melekti. O, Tüm dünyevi olayları gözlemleyen ve bunları Yaradan'a bildiren yeryüzündeki Tanrı'nın elçisi olduğu eski bir efsaneye yansıyan; ilahi ışık ile alt küreler arasındaki koruyucuydu.

Orijinal Hayat Ağacı'nda, en alttaki Sefhira olan Yesod, en yüksek olan Kether'in ideal bir yansımasıydı. İnsanın Astral dünyası olduğu için, Tanrı'nın ideal görüntüsü olarak kabul edildi. Yesod, aynı zamanda; Hayat Ağacı üzerinde ince ve uykuda olan bir biçimde var olan cinselliktir. Lucifer'in ve diğer meleklerin düşüşünün nedenleri bu açıdan net değildir. Belki de mükemmelliğinden dolayı insana şehvet duymaya başladılar. ("İlahi varlıklar insan kızlarının güzelliğini görünce beğendikleriyle evlendiler." Yaratılış 6: 2) Lucifer-Daath, insan seviyesine düştü ve insanlığın içerisindeki yaratılışın, cinselliğin gücünü uyandırdı. İncil'deki Yılan tarafından sunulan İlim meyvelerinin armağanı ile temsil edilen enerji... Bu şekilde insan, o ana kadar Tanrı ve yüksek varlıklar için ayrılmış olan bilgeliğe erişim kazandı. Meleklerin düşüşü ve insanla cinsel birliği dünyaların yasak birliğiydi. İnsan yaratma potansiyeline (yeni bir hayat verme) sahip oldu ve ideal kozmik uyum kayboldu. Daath'ın var olduğu yerde, bir uçurum açıldı ve ilahi üçlüyü alt seviyelerden ayırdı. Astral Cennet'inden aşağı atıldı ve maddi düzlemde yeni Sefhira Malkuth'ta yaşarken, İlahi Bahçe'nin kapıları onun için kapatıldı. ("Onu kovdu. Yaşam karnının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve onun yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi. " Yaratılış 3:24). Daath Sefhira, Lucifer ile birlikte Tanrı'nın Tahtının (Kether) yanındaki yerini kaybetti ve Lucifer'in Pandemonium'u kurduğu Qlipothic Anti-Dünyaların kapısı olan uçurum oldu.

Işık yolunun bir ustası, orijinal kozmik düzeni ve ilahi mükemmellekle yeniden birleştirmeyi, yeniden inşa etmeyi amaçlar. Mesih'in çarmıhtaki ölümü, uçurumun üzerindeki köprüyü yaratma ve insanı Tanrı ile birleştirmenin bir metaforudur. Sol El Yolunun ustası, uçurumun mutlak karanlığında kişinin kendi tanrısal kıvılcımını yakmak için düşüşü derinleştirmeyi ve yıkım sürecini sona erdirmeyi amaçlar. İnsan, İlim meyvelerinin tadına bakmakla başlayan işi yerine getirerek Hayat Ağacının meyvelerine ulaşabilir.

Uçurumun Mücevheri

Lucifer; Cennetten karanlığın derinliklerine düşerken, alnından bir mücevher düştü, güzelliğinin ve mükemmelliğinin simgesi... Zümrüt, simyacılar tarafından Merkür'ün taşı olarak kabul edilen bir mücevherdir. Hem simya hem de mitolojik anlamda orta küreye ait semboldür. Merkür; cennetsel haberci, dünyalar arasında aracı ve ölü ruhların (psikopompos) diğer tarafa bir rehberdir. Simya'da O, akış ve dönüşümün amblemidir. Maddenin ve ruhun aşağıdan yukarıya, kısa ömürlüden katıya dönüşümüdür. Bu nedenle O, Cennet (ruh) ve Dünya (madde) arasındaki bağlantıdır. Aziz John'un İncil'deki vizyonunda: ("Ve oturan kişi bir Jasper ve bir sardalye taşı gibi görünecekti: ve tahtın etrafında bir zümrüt gibi görünürde bir gökkuşağı vardı" Vahiy 4: 3). Gökkuşağı, dünyalar arasındaki köprüünün popüler bir sembolüdür (örneğin, Norse Bifröst). Lucifer'in alnından düşen zümrüt, aynı zamanda Cennet ve Dünya arasındaki bağlantıdır, o ana kadar sadece kutsal üçlü için ayrılmış olan ölümsüzlük tekelinin kaybını temsil eder. Efsaneye göre; bu mücevherden Melekler, Kutsal Kase'yi oymuşlar ve Mesih'in kanıyla doldurulduğunda, Lucifer'in düşüşünden sonra kilitlenen Cennetin kapıları şimdi yeniden açılmıştır. Zümrüt aynı zamanda Hindu sembolizminde üçüncü gözü temsil eden ve sonsuzluk kavramıyla ilgili olan Shiva'nın alnındaki inciye benzer.

Zümrüt aynı zamanda eski Romalıların Venüs gezegeni ile ilişkilendirdiği mücevherdir. Daha önce de söylediğimiz gibi, Venüs birçok mitolojik açıdan Lucifer ile ilişkilidir. Hem yaşamı hem ışığı hem de karanlığı ve ölümü temsil eden gezegen olarak kabul edildi. Adı Sabah Yıldızı ve Akşam Yıldızı'ydı. Eski Romalıları bunun hem ölümü hem de yeniden doğuşu müjdelediğine inanıyordu. Meksika'da bir kıyamet yıldızı olarak korkuluyordu. Ünlü mistik Jacob Boehme, onu Yaratıcının İlahi Işığı ile özdeşleştirmiştir.

Kase arayışı, tüm varoluşun altında yatan içsel ışığı ve gizli gücü bulmak için çeşitli ruhsal yollarda dolaşmayı ifade eder. Simya prensibi V.I.T.R.I.O.L. (Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem) ve ruhsal yolun taçlandırılmasını temsil eden mücevher zümrüt veya elmas-uçurumun en uç girintilerinde bile parlayan mükemmellik ve ışığın amblemi.

İlahiyat Yolundaki Yol Gösterici Yıldız

Droconian yolunda Lucifer, birkaç kez karşımıza çıkar. İlk kez; Lucifer enerjileri, Kabalistik Gece Ağacı'ndaki dördüncü (Mlakuth/Lilith'den sayılan) Qlipha olan A'arab Zaraq seviyesinde tam olarak deneyimlenebilir. Venüs'ün gezegensel enerjisiyle bağlantılıdır ve önemli sembollerinden birisi mitolojilerde Afrodite veya Venüs olarak bilinen tanrıçadır. Parlak Hayat Ağacı'nda; A'arab Zaraq'ın karşılığı, Tanrıça'nın parlak formuna karşılık gelen Sephira Netzach'tır. Karanlık görüntüsü, sapkınlık tanrıçası Venus Illegitima'dır. Maddi düzlemde kısır aşkı temsil eder, ancak yüksek seviyelerde meyve verir. Onun aracılığıyla usta, kişinin kendi çocuğu olarak yeniden doğar ve kişinin yüksek benliği olan Daimon ile bir olur. Kara Venüs, Kozmik Ağacın bir sonraki seviyesi olan Thagirion Qlipha'ya ait olan Daimon'un annesidir.

A'arab Zaraq, bilinç ışığıyla ortaya çıkan ve yaratıcı şeklinde ifade edilen duygu/duyguların küresidir. Dolayısıyla bu Klifa sanat ve müzikle ilişkilendirilir. Burada, bilinci bağlayan yapılardan ve sınırlardan kurtuluş olan Lucifer özgürlüğünü deneyimliyoruz. Çevreleyen gerçekliğiyle, karşı isyan- tutku ve yaratıcı enerjiyi... Rudolph Steiner'in şeytani düşüncesinde Lucifer, Tanrı'nın dünyanın kurtuluş planını reddeden ve kendi planlarını sunmaya cesaret eden Mesih'in erkek kardeşidir. Kendini tanrılaştırmanın ebedi rüyasını, bireyci ruhsal ilerlemenin yolunu ve mükemmellik arayışını somutlaştırır. Sanatın, özellikle de kendinden geçmiş olanların, duyguların, hayal gücünün ve yaratıcılığın koruyucusudur.

“Luciferik dışa bakış, idealizme dayanır. Maneviyat, maddi dünyadaki varoluştan kıyaslanmayacak kadar önemlidir... Luciferik inisinyasyonun amacı, ancak insan doğasını aşmış bir tanrı olduğunda ulaşılması mümkün olan sınırsız Özgürlüktür. Maddi dünyanın dayattığı sınırlardan ve egoyu bağlayan dogmalardan kurtuluş bize sınırsız bir yaratma olanağı verir. Luciferik inisinyasyon için sihirli Sol El Yoluna bakın...”²

Lucifer'in mücevherini aramak için bir arayışa girerken; Satariel (Binah) seviyesinde Lucifer'in Gözü'nün açılışını deneyimleyene kadar kademeli bir bilinç uyanışının ardışık seviyelerinden geçiyoruz. Kundalini yılanı, kanatlarını açar ve Ejderha olur... Sonra görünmeyeni gören gözü açar. Bu süreç, Draconian Yolunun ilk adımı, Usta “Lilith'in rahminden” -Kabalistik Gece Ağacı'ndaki Klifa-kapısından girdiğinde başlar. On bir Qlipotik seviye ve dokuz aşama içerir. Odin'in mitolojik başlangıcında bu dokuz gece ve dokuz dünyayı temsil eder. Bu nedenle; Lucifer'in Gözü, başlangıç sürecinde belirli bir aşamanın tamamlanmasının sembolü olduğu için Odin'in gözü olarak da adlandırılır. Droconian inisinyasyonu, “Net Vizyonun” uyanışının dokuz aşamasına dayanır ve ayrıca tüm sürecin götürdü başlangıç noktası ile hedefi(sonu) ifade eder. Bunlarla birlikte toplamda 11 seviye yapar. Başlangıç noktası, içerisinde yaşadığımız illüzyon dünyasıdır. Algılanan gerçekliğin ötesinde var olan dünyanın farkına vardığımızda bilincimiz Diğer Tarafa ya da Sol Taraf'a döner. Yanılsama perdesinde bir çatlak açılır ve onun aracılığıyla alternatif gerçekliğe girebiliriz. Böylece, Lilith'in kapısından geçer ve Karanlığın dünyasında başlangıç yolculuğuna başlarız. Yavaş yavaş Lucifer'in Gözü bilincimizde açılır ve ışığı Satariel Seviyesinde (8.0.) tamamen açılıncaya kadar uçurumun karanlığında bir meşale olarak parlar ve Ghagiel seviyesinde (9.0.) İlahiyat'ın ışığı ile yanar.

Şeytani Gnosis

Lucifer'den bahsederken, Batı geleneği olan Kara Büyü ve Satanizm'deki yeri ile işlevini unutmamalıyız. Son birkaç yüzyılda ortaya çıkan Grimoire'lar, O'nu birçok özellikle ve nitelikle ilişkilendirmiştir. Grimorium Verum'da Lucifer, dünyanın üç ana hükümdarlarından birisidir. Diğer ikisi Beelzebub ve Astaroth'dur. İki hizmeti Şeytan'la birlikte Avrupa ve Asya'yı yönetir. Bunlar, Satanachia ve Agalierap'dır... O, bu Grimoire'da kızdığına ya da öfkeli olduğuna kırmızıya dönen güzel bir genç olarak tanımlanıyor.

Collin de Plancy tarafından yazılan "According to Dictionaire Infernal" eserine göre; Lucifer, cehennemin kralıdır. O, kızdığında canavarca değişen güzel bir küçük çocuğun yüzüne sahiptir. 16. Yüzyıldan kalma Grimoire of Honorius'ta aynı zamanda Cehennem İmparatorudur. Metin; pazartesi günleri, saat üç ile dört arasında veya on bir ile on iki arasında onu invoke etme tavsiyesini de içerir. Operatör, ritüelde bir fareyi feda etmek zorundadır. Aksi takdirde işlem başarısız olur.

Diğer metinlere bakıldığında ara sıra şeytanla özdeşleştirilen ve cehennemde üstün olan bir varlık daha görülebilir. Bu varlık, Lucifuge Rofocale'dir. Ancak bu isim yanlış bir atıftır. Lucifer, Işık taşıyıcı anlamına gelirken; Lucifuge, Işık Engelleyen anlamına gelir. Büyücülük hakkındaki metinlere baktığımızda; Lucifer'in Sabbat'a uçuşlarında cadılara sıklıkla eşlik ettiği alıntılar bulabiliriz. Bazen onları süpürgelerinden çıkarır ve omuzlarında gezdirirdi. Orada Lucifer, mavi kolları ve kurdelelerle süslenmiş kırmızı etekleri olan gri bir figür olarak tanımlanmıştır.

Geleneksel Demonoloji içerisinde Lucifer, diğer unsurlara ve yönlere başkanlık eden diğer üç cehennem kralı ile birlikte hava unsurunu ve doğuyu yönetir. Bu üç cehennem kralı; Leviathan, Belial ve Şeytandır. Leviathan, suyu ve Batıyı; Belial, toprak ve Kuzeyi; Şeytan, ateşi ve Güneyi yönetir. Faustian geleneğinde cehennemin baş hükümdarıdır. Faust'un anlaşmaya girdiği oysa, Mephistopheles emirleri içerisinde arabulucu ve uygulayıcıdır.

Sonuç

Metin içerisinde Şeytan olarak adlandırılmasına rağmen, Lucifer'in Milton'un yazdığı destansı şiiri Kayıp Cennet'in ana karakteri olduğuna inanılıyor. Ancak, Şeytan kelimesi; Düşman, Suçlayan, Rakip anlamına gelir. -ve- Milton'un Şeytan'ı gerçekten de Tanrı'nın nihai rakibidir. Bununla birlikte; Görünütüsü, çağdaş Hristiyan geleneğinin tanımladığı gibi kasvetli ve kurnaz bir iblisin klişesinden uzaktır. Bunun yerine, karanlık uçurumda kendi krallığını yaratmak üzere Tanrı'ya meydan okumaya cesaret eden ve Cennet'i terk eden, ışığı getiren melektir. -ancak- Aynı zamanda; Güzelliğini, İhtişamını ve gururunu da kaybetmez. O, Tanrı'ya itaati reddeden asi, Gururlu Hükümdar ve Karanlığın Prensi'dir. O, dünyanın varlığının sürekliliği ve kozmik uyum için çok önemli olan "İnkâr" kelimesinin tam karşılığıdır.

Bu; Sol El Yolu'nda, kişinin kendi tanrısallığının arayışının somut ilkesini oluşturur- Tanrı'nın kendisine tahsis ettiği sınırlı alan ve işlevden memnun değildir. Düşüşü boyunca, kişinin Tanrı ve ilahi ışık var olmadan var olabileceğini ve kişinin kendi yaratıcısı olabileceğini, sonsuz potansiyelinin bulunduğunu ancak bu potansiyelin uçurumun derinliklerinde kendi dünyasında şekillendirebileceği güçlü ve özgür iradenin temsildir. Lucifer, iradesi ile adımlarını takip edecek ve Sol El Yolu'nda yürüyebilecek kadar güçlü olanlara ilham verir; O'ndan hoşlananlar "Cennette hizmet etmektense, Cehennemde hüküm sürmek daha iyidir" diye inanırlar.

Kaynakça

[1]- *Catharism, the History of the Cathars, J. Duvernoy*

[2]- *Rudolph Steiner's Demonosophy – a little bit Different View, Przemysław Sieradzan. (In Glimpses of the Left Hand Path, Lodge Magan 2004)*

Kitaplar:

- John Milton: Paradise Lost
- Alfonso Di Nola: Diabel
- www.wikipedia.org
- Grimoirium Verum
- J.E. Cirlot: A Dictionary of Symbols
- The Bible: all quotations from King James Version
- Jean Duvernoy: Catharism, the History of the Cathars
- Lodge Magan: Glimpses of the Left Hand Path
- Thomas Karlsson: Kabbalah, Qliphoth und die Goetische Magie

Evren değil, ZİHİN genişliyor! Tanrı değil, BENLİK Büyüyor! Lucifer yükseldiğinde, insan Tanrı olduğunda, Lucifer'in Aeon'una [Sonsuzluğuna] erişecektir.

